

gørelse i samme sag, foreslås det, at Finanstilsynet alene skal meddele sine konklusioner på inspektionen, herunder om de forhold, som efterfølgende skal indgå i rapporten til den finansielle virksomheds ledelse, jf. bemærkningerne til stk. 3.

Hvis konklusionen omfatter områder, hvor virksomheden ikke overholder lovgivningen, vil konklusionen indeholde krav til virksomheden om, at forholdene lovliggøres. Herudover kan konklusionen indeholde oplysninger om virksomhedens risikoprofil. F.eks. kan Finanstilsynet indenfor reglerne i § 72 om Finanstilsynets tavshedspligt henlede opmærksomheden på, at virksomhedens tabsrisiko på et eller flere områder er væsentlig større end sammenlignelige finansielle virksomheders tabsrisiko. Det er da op til virksomhedens ledelse at beslutte, om tabsrisikoen er acceptabel, eller den skal nedbringes. Undladelse af at nedbringe risikoen kan dog i visse tilfælde være i strid med et påbud givet af Finanstilsynet i henhold til lovforslagets § 69.

Såfremt en inspektion kun har omfattet afgrænsede aktivitetsområder, kan inspektionen i stedet afsluttes med et møde, hvor den ansvarlige for det undersøgte område orienteres om Finanstilsynets konklusioner. Dette gælder bl.a. de største finansielle koncerner, hvor Finanstilsynet har valgt ikke at foretage såkaldte hovedundersøgelser, men i stedet hvert år at foretage en eller flere inspektioner af afgrænsede aktivitetsområder. I tilfælde hvor Finanstilsynet, et medlem af virksomhedens ledelse, den ansvarshavende aktuar eller revisor skønner det nødvendigt, afholdes dog møde mellem Finanstilsynet og den finansielle virksomheds ledelse, ansvarshavende aktuar og revisor. Dette vil bl.a. omfatte tilfælde, hvor Finanstilsynet har konstateret grove eller gentagne overtrædelser af lovgivningen eller har konstateret, at virksomheden har en meget høj risikoprofil.

Ifølge *stk. 3* skal Finanstilsynet efter et inspektionsbesøg fremsende en skriftlig rapport med de væsentlige konklusioner til virksomhedens ledelse, ansvarshavende aktuar og revisor. Bestemmelsen er ny for realkreditinstitutter. Formuleringen foreslås ændret i forhold til den gældende regel i bank- og sparekasseloven § 49, stk. 5, hvorefter rapporten skal omfatte lovovertrædelser og andre kritisable forhold. Denne afgrænsning har imidlertid i praksis vist sig begrænsende, hvorfor det i stedet foreslås, at væsentlige konklusioner skal indgå i rapporten. Rapporten kan på samme måde som Finanstilsynets konklusioner på mødet anført i *stk. 2* omfatte lovovertrædelser, hvor Finanstilsynet kræver, at virksomheden lovliggør forholdene,

og samt oplysninger til virksomheden om dens risikoprofil.

Modtagerne af rapporten skal returnere et underskrevet eksemplar af rapporten for dermed at bekræfte, at de er gjort bekendt med indholdet af den. I forbindelse med tilbagesendelsen vil de pågældende samtidig have mulighed for at komme med eventuelle indvendinger mod Finanstilsynets konklusioner.

Hvis undersøgelsen ikke har givet anledning til væsentlige konklusioner, er der ikke krav om en rapport, der skal underskrives og tilbagesendes.

Finanstilsynet kan vælge at sende et særskilt brev til den finansielle virksomheds direktion med konklusioner, der er mindre væsentlige, og som derfor ikke er med i rapporten til ledelse, ansvarshavende aktuar og revision. Dette brev skal ikke underskrives og tilbagesendes.

På grundlag af den ovennævnte rapport fra Kottvedgaard-panelet blev det indført i bank- og sparekasseloven, at hvis det undersøgte pengeinstituts portefølje af udlån og garantier m.v. efter Finanstilsynets vurdering indebærer en meget stor samlet risiko for pengeinstituttet, skal Finanstilsynet redegøre herfor i rapporten. Da en meget stor samlet risiko er en væsentlig konklusion, indebærer det foreslåede *stk. 3*, at Finanstilsynet fortsat skal redegøre herfor i rapporten.

Endvidere blev det indført i bank- og sparekasseloven, at hvis Finanstilsynet i sin rapport har gjort opmærksom på, at pengeinstituttets portefølje af udlån og garantier m.v. indebærer en meget stor samlet risiko, men ledelsen ikke træffer de nødvendige foranstaltninger til imødegåelse heraf, kan Finanstilsynet pålægge pengeinstituttet at anvende mere forsigtige værdiansættelsesprincipper. Med indførelse af den foreslåede § 69 er det ikke fundet nødvendigt at opretholde denne specielle regel.

Stk. 4 er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende tilsynslovgivning. For realkreditinstitutter indebærer bestemmelsen dog en ændring i forhold til gældende regler, da der efter forslaget ikke længere er hjemmel til, at kompetente myndigheder i et land uden for den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, efter forudgående meddelelse herom til Finanstilsynet kan foretage inspektion i de her i landet beliggende filialer af kreditinstitutter med hjemsted i det pågældende land. Ændringen forventes ikke at få praktisk betydning.

De gældende bestemmelser er tidligere gennemført inden for rammerne af gældende EF-direktiver på det finansielle område, jf. bilag 1.

Bestemmelsen giver tilsynsmyndighederne i andre EU-lande eller lande, som Fællesskabet har indgået